

THỜI GIAN

Đoàn Khôi msc

Thời gian là một sức mạnh vô hình, có khi vô tình, bao trùm trong đời sống tạo vật. Đã là tạo vật thì không gì có thể thoát ra khỏi sự ảnh hưởng của thời gian. Thời gian khiến con người

và vạn vật có sinh ra, lớn lên và trưởng thành thì cũng sẽ có lúc phải chết đi. Đã là tạo vật thì không gì có thể thoát khỏi một sự thật hiển nhiên đó là không gì thuộc về thế giới này có thể trường tồn mãi được. Tiền tài, danh vọng, quyền lực, sắc đẹp rồi cũng sẽ sụp đổ trước sức mạnh của thời gian. Điều này không ai có thể phủ nhận, nhưng dường như không ai muốn nhớ đến. Bằng chứng là không ai trong chúng ta lại không có những lúc chạy theo những gì là vật chất, bề ngoài một cách mù quáng.

Những giá trị tinh thần qua thời gian cũng bị thử thách, tình yêu có thể bị lung lay khi thiếu đi sự kiên nhẫn và khôn ngoan. Mới yêu thì có thể thề sông hẹn biển. Qua một thời gian rồi lời thề hứa ấy có khi đã theo sông theo biển mà đi về một phương trời nào đó. Mới khám phá ra một chân lý nào đó trong cuộc đời, tưởng rằng đó là lẽ sống mãi mãi. Qua một thời gian, đầu ngón đầu dài, đôi khi bạn và tôi phải ngồi nghiệm lại chân lý ấy, liệu nó còn đúng nữa hay nó thực sự chưa hoàn toàn phù hợp trong thực tế cuộc sống. Thời gian mang cho chúng ta kinh nghiệm sống khiến con người ta luôn đi tìm những chân lý mới, chân trời mới, và bỏ lại những gì không còn phù hợp nữa.

Thời gian dường như không chừa một thứ gì hay bất cứ ai. Có người nói với tôi rằng: *thời gian là một trong những thứ tàn nhẫn nhất trong đời sống con người*. Tôi thiết nghĩ người đó muốn nói rằng thời gian như là một kẻ trộm không chờ đợi, luôn đánh cắp những gì là quý giá nhất trong đời người.

Câu chuyện kể về một nhà vua kia với một người bạn của mình là Harry, một kẻ thực sự lười biếng. Một ngày nọ, nhà vua mới nói với bạn mình: *Anh hãy đến cung điện của ta. Anh thích thứ gì thì cứ việc lấy về cho riêng mình. Nhưng anh chỉ có thể làm điều đó đến xế chiều mà thôi*.

Harry vui mừng về nhà nói với vợ mình. Người vợ hỏi thúc chồng mình đi đến cung điện để lấy về những báu vật trong cung điện nhà vua. Nhưng Harry lại quát vợ: *Nhưng anh chưa ăn gì cả, hãy làm bữa trưa cho anh*.

Bữa trưa xong, Harry đánh một giấc trưa. Khi dậy, anh mang giỏ lên đường đi đến cung điện. Trên đường đi anh thấy một người đang làm trò bên vỉa đường nên dừng lại xem. Khi thỏa mắt rồi anh tiếp tục lên đường. Dọc đường trời oi bức khiến anh mệt mỏi nên anh ngồi nghỉ chân bên đường rồi ngủ thêm một giấc. Khi đến cung điện thì cổng đã đóng và trời đã xế chiều.

Bạn thân mến, có khi nào tôi và bạn cũng đang bị thời gian dần lấy đi những báu vật đang chờ đợi chúng ta trong cuộc sống này. Có khi nào tôi và bạn cũng hay ngủ quên, cũng ham muốn những thú vui bên vỉa đường mà quên đi mục đích sống là gì. Có khi nào chúng ta đang sống chỉ cho những gì là trước mắt mà không biết rằng mình đang đi đâu và về đâu. Khi nhìn lại rồi mới thấy đánh mất nhiều thứ, rồi đổ lỗi cho thời gian đã đánh cắp đi của tôi những gì quan trọng nhất, ý nghĩa nhất.

Thiết nghĩ thời gian phải chăng là kẻ trộm tàn nhẫn với con người? Hay chính mình đã tự đánh mất đi những thứ cần thiết trong cuộc sống bằng những bước chân đi tìm những thứ mình mong muốn nhất thời. Hay chính tôi đã để thời gian trôi qua trong nuối tiếc và vô vị. Liệu chính tôi có đang đánh cắp những báu vật đời mình để rồi đổ lỗi cho thời gian đã không cho tôi những cơ hội đi tìm. Có khi cơ hội ngay trước mắt mà bạn và tôi không đủ tỉnh táo để nhận thấy nó.

Kinh Thánh có nói: *Nước Trời đến như kẻ trộm. Thiên Chúa (trong Đức Ki-tô) sẽ đến vào ngày không biết, vào giờ không dự đoán được* (xem ý tưởng trong Mát-thêu chương 24, câu 36-44; Lu-ca chương 12, câu 35-40).

Nếu Nước Trời là một kẻ trộm với ý nghĩa rằng Nước Thiên Chúa đến trong sự bất ngờ, vào giờ bất ngờ, trong cách chúng ta không tưởng, thì điều đó nhắc nhở chúng ta phải luôn luôn biết thức tỉnh. Thời gian thiết nghĩ cũng là một kẻ trộm lành khiến cho chúng ta phải biết tỉnh thức trong cuộc sống nhiều thú vui và thử thách. Những thú vui ấy, thử thách ấy có thể khiến bạn và tôi ngủ quên trong hoan lạc và mỗi một vì quá sức người.

Điều đáng nhớ ở đây đó là nếu chủ nhà biết giờ nào, ngày nào kẻ trộm đến thì sẽ không chủ nhà nào có thể để tên trộm vào nhà để lấy đi những thứ quý giá trong nhà. Thế nhưng đáng tiếc thay không ai biết lúc nào trộm sẽ đến. Đừng để kẻ trộm thời gian đến vào lúc chúng ta đang ngủ say, vào ngày chúng ta đang chìm đắm trong lạc thú, để rồi chợt nhận ra rằng mọi thứ đã quá muộn!

Dễ dàng hơn khi chúng ta đổ lỗi cho thời gian vì những gì đã và đang bị đánh mất trong cuộc sống. Và thật khó khăn biết mấy để tôi và bạn nhận ra rằng đôi khi chính chúng ta là những kẻ trộm đánh cắp đi thời gian mà mình đang có...

(Trong niềm tiếc thương anh Phan-xi-cô Xavier Phạm Tuấn, Nhà Sách Hoàng Mai, Việt Nam. Thời gian tôi được cộng tác và làm việc với anh thật quá ngắn ngủi)